

Hledání

Hledání je nedílnou součástí našich životů. Někdo hledá celý život štěstí, jiný neexistující poklad, včerejší den, nebo dokonce smysl života. Ve všech případech to většinou vyjde nastejno a výsledek je víceméně nulový. Často hledáme i různé konkrétní věci, zde je šance na úspěch nepatrně větší. V mém případě jsou to nejčastěji klíče, brýle, platební karta a občanský průkaz. Klíče se schovávají. Dělal jsem to naschvál. Většinou se důmyslně ukryjí přesně v okamžiku odchodu z domova, když spěchám na přednášku a každá minuta je drahá. Klíče pak nacházím několik dní poté na nejneobvyklejších místech, kam bych je určitě nikdy nedal. Na klíče jsem ale vyzrál. Nechal jsem udělat čtyři kopie: jednu mám v šatníku, druhou v elektroměru na chodbě, třetí u kamaráda o patro výše a čtvrtou u tety v sousedním domě. Po tomto razantním kroku klíče pochopily, že nemají šanci, a přestaly se schovávat.

Druhým artiklem jsou brýle. To je větší problém, protože bez brýlí se brýle jen obtížně hledají. Kdysi jsem se smál mé babičce, která drahnou dobu hledala brýle, aby nakonec zjistila, že je sice nemá na očích, ale jen posunuté do vlasaté části hlavy. Nikdy ale nevymyslela tak sofistikovanou skrýš pro brýle, jako já. Po třech dnech naprostého zoufalství a suplování kvalitních brýlí plasty z vietnamské tržnice, jsem je nakonec objevil. Rozhodl jsem se uvařit polévku a otevřel mrazák. Přestože se klepaly zimou, bylo to dojemné setkání.

V období těsně po vysoké škole jsem zapomínal na nejrůznějších místech a mnohdy i ztrácel občanský průkaz. Tenkrát se občanky řešily na policii. Byl jsem jejich pravidelným hostem. Zpočátku mně policisté dávali pokuty. Nebyly sice veliké, ale pro začínajícího fyzika citelné. Při asi šesté návštěvě v jediném roce se situace zlomila a mezi mnou a policisty se rozvinul takový až přátelský vztah. „Á pane doktore, copak vás k nám přivádí?“ hlaholila policejní úřednice, jen co mě spatřila ve dveřích. „Snad jste zase neztratil občanský průkaz?“ Pokuty zmizely a návštěvy policie se staly něčím podobným, jako když jdete ke známým na kafe. Vždy jsem přinesl fascikl vyplněných papírů, rodný list, doklady o vzdělání, fotografie a další náležitosti. Jednou, mohla to být tak desátá ztráta, mne policista překvapil: „Pane doktore, vy už příště kromě fotky nic nenoste, je to zbytečné, my už tu vše máme tolikrát... a všichni vás tady dobře známe.“ Tu velkorysou nabídku jsem již nevyužil. I občanské průkazy nakonec pochopily, podobně jako klíče a další věci v mém životě, že role jejich naschválů skončila, a přestaly se ztrácet.